

Ο ΤΟΚΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΚΑΙ Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΥΦΑΡΠΑΓΗΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΥ...

του Γιάννη Σ. Πηλιούνη
jopil@atlascom.gr

«Μην δανείσεις στον συμπατριώτη σου χρήματα με τόκο ή τρόφιμα με τόκο ή οτιδήποτε άλλο δανειστεί από σένα. Από τον ξένο θα παίρνεις τόκο, αλλά από τον ομοεθνή σου δεν θα πάρεις, για να σε ευλογεί ο Κύριος, ο Θεός σου σε οτιδήποτε επιχειρείς, στη χώρα που ηγαίνετε για να την πάρετε για ιδιοκτησία σας». (Δευτερονόμιον, 23, 20).

«Ο Κύριος, ο Θεός σας, θα σας ευλογήσει σύμφωνα με την υπόσχεσή του. Τότε θα δανείτε πολλά έθνη, αλλά εσείς δεν θα χρειάζεται να δανείτε. Θα κυριαρχήσετε σε πολλά έθνη, αλλά κανείς δεν θα κυριαρχήσει πάνω σας». (Δευτερονόμιον, 15, 6).

Τα παραπάνω αποσπάσματα που απαντώνται στην Παλαιά Διαθήκη, αποτυπώνουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο και ερμηνεύουν αβίαστα τις εικόνες που μέχρι πρόσφατα βλέπαμε στους τηλεοπτικούς μας δέκτες με τα διαμελισμένα πτώματα στους δρόμους του Ιράκ και της Παλαιστίνης, παλαιότερα στη Γιουγκοσλαβία και

Από καιρό σε καιρό έρχονται στην επιφάνεια μεγάλα κοινωνικά ζητήματα που σχετίζονται με την λειτουργία του τραπεζικού συστήματος, όπως προσφάτως τα περιβόητα «πανωτόκια»...

Δάνεια και κατασχέσεις, κραχ και ανεργία, πληθωρισμός και επενδύσεις, επιδοτήσεις και πανωτόκια...

Όμως όλο το τραπεζικό σύστημα στηρίζεται σε μια απλή πιθανότητα: Ότι ποτέ όλοι οι καταθέτες δεν θα κάνουν κάτι που αυτονόητα και νομίμως δικαιούνται. Δηλαδή να αποσύρουν ταυτόχρονα τις καταθέσεις τους από μία Τράπεζα!

Αυτό είναι και το υπέρτατο όπλο που έχουν οι πολίτες και οι καταναλωτές απέναντι σε αυτό το απάνθρωπο σύστημα και στους εμπνευστές του...

συστηματικά προς τα πίσω σε όλους τους μεγάλους και μικρότερους πολέμους, που είχαν και έχουν ως στόχο τους την παγκόσμια οικονομική κυριαρχία μιας ομάδας Εβραίων επάνω σε όλους τους λαούς!

Για τα θέματα αυτά, η *Guardian* της Δευτέρας, 28 Οκτωβρίου 2002 έχει να πει πάρα πολλά, απίστευτα, άρρωστα –και όμως αληθινά– επί του πώς οι γνωστοί εγκληματίες του αμερικανικού Πενταγώνου και της αμερικανικής εν γένει διοίκησης των τελευταίων ετών, βρήκαν την ευκαιρία να υλοποιήσουν με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο τις εντολές που τους δίνει ο

Γιαχβέ μέσα από την Παλαιά Διαθήκη, η οποία για αυτούς, αποτελεί τον μοναδικό νόμο που πρέπει επί γης να εφαρμοστεί.

Θα ήταν όμως πλάνη να θεωρήσουμε αυτήν την συσχέτιση αναγκαία και ικανή. Το ικανό της επαγωγής, που είναι οι γραφές της Π.Δ., απλά έρχονται να το επιβεβαιώσουν. Το αναγκαίο είναι η αποκαλούμενη παγκοσμιοποίηση. Διά μέσου της Ιστορίας, τα ίδια κέντρα, όπως θα δείξουμε σήμερα αλλά και σε σειρά μελλοντικών αναλυτικών άρθρων μας, προσπάθησαν διά μέσου ποταμών αίματος, να επιβάλλουν την παγκόσμια εξουσία τους. Τις περισσότερες φορές το μόνο που πέτυχαν ήταν η συνολική καθυστέρηση της προς τα εμπρός πορείας των λαών...

Είτε ελέγετο *rex romana*, είτε «σταυροφορίες», είτε προλεταριακός διεθνισμός, είτε κεύσιναισμός, είτε παγκοσμιοποίηση της οικονομίας, είτε αγώνας κατά της τρομοκρατίας (από τους κατ' εξοχήν πλανητικούς τρομοκράτες), ο σκοπός υπήρξε πάντα ένας: η αποφυγή της οικουμενικοποίησης της αρετής.

ΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ-«ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ»!

Υπάρχει μια εξαιρετική πραγματεία δημοσιευμένη στην *Επιστημονική Επετηρίδα του Πανεπιστημίου Αθηνών*, στον Β' τόμο του 1995, στην οποία ο τότε καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας, Ανδρέας Ανδρεάδης, κάτω από τον τίτλο: *Περί των Δημοσιονομικών Θεωριών του Αριστοτέλους και της Σχολής αυτού, ιδία δε περί του Β' βιβλίου των οικονομικών*, αναλύει το της Δημόσιας Οικονομίας στην Αρχαία Ελλάδα μέσα από τις περιγραφές και αναλύσεις του Αριστοτέλη, που αναπτύσσονται στο Β' βιβλίο των *Οικονομικών*.

Εκείνο που κάνει εντύπωση στον αναγνώστη, είναι το γ' εδάφιο της σελίδας 95 στην εργασία αυτή, όπου αναφέρεται με τους πιο απαξιαστικούς χαρακτηρισμούς στους γνωστούς «τελώνες», που τόσο συχνά συναντάμε και στην *Κριτική*

▼ Φωτογραφία της Αθήνας από δορυφόρο. Είναι πιο πασιγνωστό ότι τα περισσότερα και καλύτερα κτίρια της πόλης

(όπως και κάθε ελληνικής πόλης) έχουν περιέλθει στην κατοχή των Τραπεζών, αφού είναι στατιστικά βέβαιο ότι κάποιος ιδιοκτήτης τους, σε κάποια στιγμή της οικονομικής πορείας του, θα χρειάστηκε κάποιο δάνειο που αργότερα δεν μπόρεσε να εξοφλήσει... Αυτό είναι μία μόνο απόδειξη του γεγονότος ότι τελικός στόχος αυτού του καταχθόνιου σχεδίου είναι να περιέλθουν κάποτε όλες οι πραγματικές υλικές αξίες (γη, χρυσός, κλπ) στα χέρια της οικονομικής εξουσίας! Σκεφθείτε ότι πριν λίγες μόνο δεκαετίες οι συναλλαγές στην ελληνική κοινωνία γίνονταν με χρυσές λίρες! Πού είναι σήμερα αυτός ο χρυσός;

“Δεν είστε εχθροί μας. Δεν επιδιώκουμε τον αφανισμό σας. Πάψτε όμως να παίζετε με τη νοημοσύνη μας. Το ότι δεν αντιδρούμε ακόμα δεν σημαίνει ότι δεν γνωρίζουμε. Σας καλούμε να συναντηθούμε μαζί στη λεωφόρο των επόμενων αιώνων. Σταματήστε τώρα τον τόκο μια για πάντα και ελάτε να επαναπροσδιορίσουμε πάλι την κοινή πορεία των εθνών”

Διαθήκη.

Στην προαναφερθείσα πραγματεία και κάτω από τον τίτλο: *Η εκμίσθωσις των φόρων*, βλέπουμε την πιο ξεκάθαρη περιγραφή τού με ποιο τρόπο αυτοί που ρουφάνε το αίμα κυβερνήσεων και λαών για αιώνες τώρα, έκαναν και τότε τη δουλειά τους. Χαρακτηριστική είναι η παράγραφος: «Πλέον όμως έτι των παρεισπράξεων τούτων, απησχόλουν τους αρχαίους τα τελούμενα εις βάρος της πολιτείας, ης τα συμφέροντα οι τελώνια συνεχώς υπέσκαπτον, διότι είτε συνεννοούμενοι μετά των συναγωνιστών αυτών, είτε δωροδοκούντες τούτους, κατώρθωναν να πλειστηριάζωσι τα τέλη εις εξευτελιστικές τιμάς...» Παντού και πάντα οι τελώνες!

Του ίδιου καθηγητή, Ανδρέα Ανδρεάδη, περί του οποίου την πολιτεία, ο αναγνώστης μπορεί να πληροφορηθεί από το on-line αρχείο της Ακαδημίας Αθηνών:

<http://www.academyofathens.gr/>, είναι και το μνημειώδες και ιστορικό έργο του 1909, *Η ιστορία της Τράπεζας της Αγγλίας, 1640-1903*.

Ο καθηγητής Ανδρεάδης υπήρξε μια εκ των σημαντικότερων προσωπικοτήτων της εποχής του και υπεύθυνος, μαζί με άλλους Έλληνες της

εποχής, για τον οικονομικό σχεδιασμό της πατρίδας μας σε συντονισμό με τις άλλες ευρωπαϊκές αντίστοιχες επιτροπές. Εάν κάποιος κάνει τον κόπο να βρει και την εξαιρετική του πραγματεία *περί της εξέλιξης των δανείων* τα οποία υποχρεώθηκε η Ελλάδα να πάρει από το 1823 και έως το 1915 περίπου, τότε θα καταλάβει αμέσως γιατί και από ποιους αυτός ο τόπος παραμένει καθημαγμένος αιώνες τώρα...

Το βιβλίο λοιπόν που προαναφέραμε –η *Ιστορία της Τράπεζας της Αγγλίας*– μεταφράστηκε αμέσως στην αγγλική και γαλλική, αργότερα στην ιταλική, γερμανική, ισπανική, ρωσική και έγινε ο γνωστός χώρος αναφοράς για όλους τους Αγγλοσάξωνες, που εσπούδαζαν περί των οικονομικών στις επερχόμενες δεκαετίες! Επίσης, υπήρξε και μια κύρια βιβλιογραφική αναφορά στα περισσότερα από τα βιβλία οικονομίας που γράφτηκαν στη συνέχεια στις χώρες της Δύσης αλλά και της Ανατολής. Στο βιβλίο αυτό υπάρχουν μερικές ανατριχιαστικές λεπτομέρειες για το πώς και ποιοι ουσιαστικά έδεσαν χειροπόδαρα όλες τις δυτικές οικονομίες.

Χαρακτηριστικά, ο ίδιος ο Άγγλος μεταφρα-

στής, ο H. S. Foxwell, καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου τη δεκαετία του 1900, στη σελίδα χίι του προλόγου στην αγγλική έκδοση, αναφέρει: «*Η τράπεζα της Αγγλίας είναι το μοναδικό παράδειγμα Τράπεζας που ουδέποτε έχει δημοσιεύσει το παραμικρό οικονομικό στοιχείο ή πράξη της και η Κοινοβουλευτική Επιτροπή που συνεστήθη για τον έλεγχό της το 1844 ουδέποτε κατόρθωσε να ρίξει φως*». Ομολογίες του ίδιου του Άγγλου οικονομολόγου, ανώτατου στελέχους του οικονομικού σχεδιασμού της Βρετανικής αυτοκρατορίας, για την κεντρική Τράπεζα της πατρίδας του.

Στο βιβλίο –που μαζί με τα εισαγωγικά σημειώματα φθάνει τις 500 σελίδες!– στην έκδοση του 1909 των P. S. King & Son και που ο γράφων έχει στη διάθεσή του, αρκεί κανείς να ανατρέξει στη σελίδα 28 και κάτω από την κεφαλίδα *The return of the Jews to England. Its influence on banking* για να καταλάβει ποια ήταν η στάση ολόκληρου του κόσμου τότε απέναντι σ' αυτούς τους ανθρώπους, που ποτέ δεν θέλησαν να δημιουργήσουν τίποτα προς όφελος του πολιτισμού, παρά μόνο κλεμμένη υπεραξία από τον ιδρώτα και το αίμα όλων των εργαζομένων των διαφόρων χωρών, στις οποίες κατάφεραν είτε να τρυπώνουν, κατά κανόνα λάθρα, είτε να γίνονται αποδεκτοί ένεκα της μεγαλοσύνης πεφωτισμένων ηγετών της εποχής του

Διαφωτισμού και εντεύθεν. Διαφωτισμό που, για να μην ξεχνάμε, στηρίχθηκε μόνο στους Έλληνες κλασικούς.

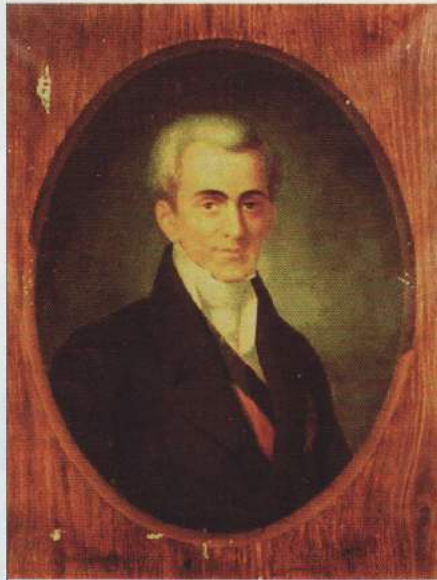
Σε ολόκληρο το βιβλίο, που από μόνο του θα μπορούσε να είναι το αίτιο μιας εκτεταμένης διάλεξης και ίσως συγγραφής ενός άλλου βιβλίου που θα το αναλύει διεξοδικά, γίνεται απόλυτα ξεκάθαρη η μεθοδολογία που ακολουθήθηκε, ώστε οι οιονεί αυτοδιοριζόμενοι παραγωγοί και εκμεταλλευτές του χρήματος να εμπλέκουν στον ασφυκτικό και θανάσιμο οικονομικό εναγκαλισμό τους τα έθνη και τους λαούς. Και μάλιστα με την επίσημη δικαιολογία ότι την έντολή την έδωσε ο θεός τους – που όμως αυτοί δημιούργησαν για να δικαιολογούν ανά τους αιώνες την αποφυγή πραγματικής εργασίας και τη διαρκή ενασχόλησή τους με την παρασιτική οικονομική εκμετάλλευση των λαών. Στη συνέχεια του άρθρου θα δούμε αναλυτικά τις μεθοδολογίες που εφαρμόζονται ως και σήμερα.

Εδώ πρέπει να κάνουμε μια παρένθεση και να δούμε ότι εάν κάποιος από εμάς, τους συγχρόνους, επιχειρεί μια τίμια απάντηση στο ερώτημα γιατί όλα αυτά, όλους αυτούς τους αιώνες του χαμένου πολιτισμού, θα πάρει μια μόνο απάντηση. **Ημών και υμών το οιονεί σφάλνει.**

Ημών αρχικά, διότι αρνούμαστε συστηματικά να ανατρέξουμε στις μόνες πηγές που ουσιαστικά έστησαν και παρήγαγαν πολιτισμό, τέχνες, επιστήμες, κοινωνικές δομές, οργάνωση νόμου πολιτείας και όλα αυτά που λέγονται ζωή, δηλαδή τους πεφωτισμένους Έλληνες που η φιλοσοφία τους κατακρατούσε ορθά διαπλεγμένη την ανθρωπιστική με την τεχνική γνώση και τα υψηλά ιδανικά με την αγαθή Πολιτεία.

Ημών, διότι στη θέση της ευκλεούς γνώσης και της φυσικής αναζήτησης ορθώσαμε μεταφυσικούς θεούς που μόνο σκοπό έχουν να μας ετοιμάζουν κατά τη διάρκεια μια ολόκληρης ζωής για τη μετάβαση του θανάτου. Και επί πλέον τούτου, να χύνουμε επί αιώνες αίμα αθών που δεν κοινωνούν των ημέτερων απάνθρωπων εκδοχών της θρησκείας μας. **Ημών**, διότι κουρασμένοι μέσα στους αιώνες από τις συνεχείς λάθος επιλογές, βρίσκουμε παρηγοριά τελικά στη συσσώρευση πλούτου μέσω μηχανισμών που μας κρατάνε υποτίθεται ζωντανούς και δραστήριους. Μηχανισμούς που μόνο ουσιαστικό αποτέλεσμά τους είναι η παραγωγή χρήματος και άυλης εξουσίας, προς όφελος εκείνων που τους σχεδιάζουν και τους θέτουν σε εφαρμογή.

Από την άλλη, **Υμών** – δηλαδή κάποιων ομάδων από τους Εβραίους συνανθρώπους μας – διότι ενώ όλοι οι λαοί αρχικά εδέχθησαν τους Εβραίους ως ισότιμους και ισάξιους, μερικοί εξ αυτών θεώρησαν ότι είναι πιο ισότιμοι και πιο άξιοι από τους συμπολίτες τους των χωρών που συνέρρεαν και ότι είχαν έτσι μια καλή δικαιολογία να στήσουν τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης. Η ίδια τους η βίβλος, το *Ταλμούδ* ή άλλως *Παλαιά Διαθήκη*, όπως ονομάστηκε μετά τη Μετάφραση των Εβδομήκοντα στα ελληνικά, όχι μόνο προβλέπει αλλά και καταξιώνει μια τέτοια παρασιτική παρουσία και συμπεριφορά μέσα στα ξένα έθνη.

Η πιο προσφιλής και αποτελεσματική μέθοδος εξάρτησης των κρατών από τους μηχανισμούς των Επικυρίαρχων είναι η δημιουργία χρεών προς την άορατη παγκόσμια εξουσία και τους οικονομικούς φορείς της. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η χώρα μας και ο υπέρογκος δανεισμός της από την Τράπεζα της Αγγλίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα χρήματα των δανείων που υπέσκαψαν απόλυτα την ελληνική ανεξαρτησία δεν αξιοποιήθηκαν ποτέ, ενώ η αποπληρωμή τους έγινε μόλις το 1959! Ο δε πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδος Ιωάννης Καποδιστριας (φωτό), που επιχειρήσε μια πολιτική ανεξαρτησίας, δολοφονήθηκε...

ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Δυστυχώς στην εβραϊκή Ιστορία δεν υπήρξε ποτέ κάποιος πεφωτισμένος ηγέτης να τους λυτρώσει από τα αίτια της κατάρτας της πτώσεως όλων εις το σιδηρούν γένος. Αντίθετα, οι Εβραίοι φόρτωσαν την ανθρωπότητα με ένα σωρό αντιανθρωπιστικά ψυχοκτονικά σκευάσματα και αιμοβόρες οικονομικές εξαρτήσεις. Η απάντηση των ώριμων λαών πρέπει παρ' όλα αυτά να είναι μόνο μία: **Δεν είστε εχθροί μας. Δεν επιδιώκουμε τον αφανισμό σας. Πάψτε όμως να παίζετε με τη νοημοσύνη μας. Το ότι δεν αντιδρούμε ακόμα δεν σημαίνει ότι δεν γνωρίζουμε. Σας καλούμε να συναντηθούμε μαζί στη λεωφόρο των επόμενων αιώνων.** Σταματήστε τώρα τον τόκο μια για πάντα και ελάτε να επαναπροσδιορίσουμε πάλι την κοινή πορεία των εθνών.

Πρέπει να παραδεχθούμε ότι οι εβραϊκές οργανώσεις, φανερές ή συγκαλυμμένες κάτω από το πέπλο των πιο περιεργών ιδρυμάτων και τίτλων, διεθνώς απολαμβάνουν μεγάλης αίγλης και χιλιάδες είναι οι άνθρωποι του κόσμου που συρρέουν σ' αυτές, προσφέροντας γην και ύδωρ. Αυτό όμως δεν είναι τίποτα μπροστά στη σχεδόν ολοκληρωτική γνωστική και στελεχειακή

εξουσία που έχουν εγκαταστήσει στη συντριπτικά πλειοψηφία όλων των οικονομικών ιδρυμάτων παγκοσμίως και κυρίως των οικονομικών πανεπιστημιακών σχολών. Η απαρίθμησή τους, καθώς και οι μεθοδολογίες που ακολουθούνται για το κτίσιμο «του κύρους και της δύναμής τους» είναι αντικείμενο άλλης ανάλυσης. Εδώ, με αφορμή την **απάνθρωπη εφεύρεση του τόκου**, θα δείξουμε μόνο τον τρόπο που οι Τράπεζες συμμετέχουν επι τη βάσει γενικευμένου σχεδίου στην καθολική οικονομική αιχμαλωσία λαών και κυβερνήσεων.

Ένα από τα πιο ονομαστά βραβεία περί την Οικονομία είναι το «*John Bates Clark*» Medal. Εάν κάνετε μια αναζήτηση στο διαδίκτυο με τους παραπάνω όρους και τον όρο «*jewish*», καθώς και μια αναζήτηση με τους όρους «*Nobel Prize's*», «*Economy*» & «*jewish*», θα πάρετε αποτελέσματα που θα σας εκπλήξουν ή που θα σας είναι αναμενόμενα. Δοκιμάστε το link: http://www.jinfo.org/Clark_Economics.html καθώς και το link: http://www.jinfo.org/Clark_Economics.html.

Σχεδόν το 70% των σχετικών βραβείων έχει δοθεί σε Εβραίους. Και θα έλεγα, καλά κάνουν αφού δική τους η πίτα, δικό τους και το μαχαίρι. Αλλά είναι δική μας η βλακεία να τους αναγορεύσουμε σε ειδικούς περί την οικονομία και να τους θεωρούμε ως έχοντες περίσσειον τι κύρος. Ας κοιτάξουμε μόνο σε παγκόσμια κλίμακα να δούμε το πώς υποδέχονται οι λαοί της γης εκείνους τους αρχηγούς κρατών που ακολουθούν τις οικονομικές επιταγές των εβραιογενών οικονομικών μοντέλων και θα βγάλουμε αβίαστα συμπεράσματα. Ολόκληροι στρατοί κινητοποιούνται για να τους προστατεύσουν από τις λαϊκές αντιδράσεις, αλλά αυτοί είδηση δεν παίρνουν. Προς το παρόν...

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ!

Για να καταλάβει κάποιος το πώς δουλεύει η οικονομική προπαγάνδα αυτής της εξουσιαστικής ελίτ σε όλα τα επίπεδα, αρκεί να γνωρίζει τον κ. Τόμας Λ. Φρίντμαν που είναι ένας από τους κορυφαίους, όπως τον αποκαλούν οι δικοί του, Αμερικανούς(;) αναλυτές διεθνών θεμάτων και έχει τιμηθεί με δύο βραβεία Πούλιτζερ για τις ανταποκρίσεις του στους *New York Times* από τη Βηρυτό και την Ιερουσαλήμ, την εποχή που ήταν προϊστάμενος των εκεί γραφείων της εφημερίδας. Γεννημένος στη Μινεάπολη, το 1953, σπούδασε στο Brandeis University και στο St. Anthony's College της Οξφόρδης. Έχοντας περάσει από όλους τους τομείς του ρεπορτάζ, υπογράφει από τον Ιανουάριο του 1995 τη στήλη των Εξωτερικών Υποθέσεων στους *Times* της Νέας Υόρκης.

Στο γνωστό βιβλίο του με τίτλο *To Lexus και η Ελιά. Τι Είναι η Παγκοσμιοποίηση*, που στα ελληνικά έχει εκδοθεί από την «ΩΚΕΑΝΙΔΑ», μας εκθέτει με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο την πραγματικότητα της φαύλης παγκοσμιοποίησης και μας προτρέπει προειδοποιώντας μας, είτε να προσκυνήσουμε σ' αυτήν, είτε να εξαφανιστούμε! Το βιβλίο αυτό στο μέλλον θα είναι ένα

πολύτιμο βοήθημα στα χέρια του ιστορικού που θα ασχοληθεί με τις ανθρώπινες ανωμαλίες των εποχών που ζούμε και την κατάντια των κοινωνιών μας! Αξίζει τον κόπο να το διαβάσει κάποιος για να διαπιστώσει, αφού βέβαια έχει μελετήσει αρκετά την Παλαιά Διαθήκη, ότι τίποτα στη σκέψη αυτών των ανθρώπων δεν αλλάζει διά μέσου των αιώνων.

Μας ενδιαφέρει όμως ειδικά και ένα άλλο πρόσωπο, ο Paul Samuelson, καθηγητής Οικονομίας στο Μ.Ι.Τ., κάτοχος του Nobel οικονομικών το 1970 και πρώτος κάτοχος του «John Bates Clark» Medal, που φτιάχτηκε ειδικά για να τιμώνται οι Εβραίοι οικονομολόγοι και μερικοί άλλοι... οσφουκάμπτες. Τα βιβλία του της Οικονομικής θεωρούνται τα «ευαγγέλια» της παγκόσμιας διδασκαλίας στην οικονομία και οι «θεωρίες» του περί την οικονομία θαυμαστές. Μέχρι και ο δικός μας, ο συγχωρεμένος ο Ανδρέας Παπανδρέου, τον είχε για αναφορά στις εργασίες του με τις ανάλογες αποδόσεις βέβαια... Ο πρόλογος του μεταφραστή στα ελληνικά, του βιβλίου *Οικονομική* του Samuelson από τις εκδόσεις ΠΑΠΑΖΗΣΗ, του 1959, κάνει ιδιαίτερη αναφορά στο όνομα του Α. Παπανδρέου. Ιδιαίτερη αναφορά στον Samuelson κάνει και ο Ανδρέας Παπανδρέου στην εργασία του: *Economics and the Social Sciences*, που εδόθη υπό μορφή διάλεξης το 1950 στο *Midwest Economic Association meeting*, δημοσιεύτηκε στο: *Economic Journal*, Volume LX, No 240, Dec. 1950, και σήμερα υπάρχει προσπελάσιμη μέσα από το βιβλίο *Essays in economics*, Andreas G. Papandreou, NEA SYNORA - A. A. LIVANI, Athens 1993.

Μάλιστα, τον πολύ κ. Samuelson τακτικά φιλοξενεί και η ελληνική εφημερίδα *Τα Νέα*, στην *Οικονομία* του Σαββατοκύριακου, στο τμήμα *Στον Κόσμο*, όπου στα «περισπούδαστα» άρθρα του διδάσκει στους κατακτημένους... ιθαγενείς τα περί της οικονομίας. Θα σταθώ μόνο σε ένα κατάπτυστο άρθρο του, στις 27/04/2002, όπου αναφερόμενος στο *Οικονομικό μοντέλο ανάπτυξης του 21ου αιώνα* αναφέρει: «Οι άνθρωποι βαριούνται να ακούνε για τον αριστοτελικό "χρυσό μέσο όρο", και το να βρίσκεις σε οικονομικά μοντέλα, κάπου ανάμεσα στα σημερινά ενυπάρχοντα από τα μη αγγλοσαξονικά, είναι τουλάχιστον βαρετό!» Προφανώς, ο κος Samuelson, μην έχοντας ποτέ του διαβάσει ή καταλάβει τον Αριστοτέλη, θεωρεί τον «χρυσό μέσο όρο» κάτι μεταξύ του «έχω 1.000.000 νεκρούς και 200.000 υπερ-ευημερούς και άρα είμαστε εντάξει». Ας πην πέσουμε όμως στον «λαϊκισμό» τού να διερμηνεύουμε κάποιον άλλο. Ας τον αφήσουμε να τα πει μόνος του.

Στις 16 τόσες διεθνείς εκδόσεις του βιβλίου του, παρατηρούμε ότι ο Samuelson αλλάζει συχνά τις βασικές παραδοχές της οικονομικής επιστήμης και δη του τμήματος του λεγόμενου «τραπεζική», χωρίς ποτέ να δίδει ούτε καν μια προσέγγιση εξήγησης γιατί συμβαίνουν αυτές οι αλλαγές. Ας δούμε λοιπόν μία-μία μερικές από τις αλλαγές αυτές:

• 1) Στον Samuelson του 1959, υπάρχει κατ' αρχήν στη σελίδα 272, ένα ολόκληρο κεφάλαιο για τον προσδιορισμό του τόκου και την εξήγησή του, με βάση την αρχή του «*ceteris paribus*» και της ανάλυσης του Keynes. Όπως είναι καλά γνωστό, ο Samuelson αλλά και ο Galbraith, υπήρξαν απο τους προεξάρχοντες κεύσιανιστές.

Αλλαγή: Από τον Samuelson-Nordhaus του 2000, το εδάφιο απουσιάζει παντελώς και στον Β' τόμο της έκδοσης 2000, σ. 216, αφού απλά λέει ότι το επιτόκιο είναι η τιμή του χρήματος, αναλύει μόνο τη λογική της διαφοράς μεταξύ ονομαστικών-χρηματικών και πραγματικών επιτοκίων. Σύγχυση και συσκοτίση.

• 2) Samuelson 1959, σελίδα 301: Μπορεί να παραχθεί χρήμα από τις Τράπεζες, «το τραπεζικό χρήμα» και μάλιστα σε αναλογία 1:5 σε σχέση με τις καταθέσεις, μόνο με την αποδοχή του κόσμου και την εφαρμογή ενός εκτεταμένου συστήματος διατραπεζικής συνεργασίας. Δηλαδή είναι θεμιτό η Τράπεζα να κυκλοφορεί μέχρι και πέντε φορές περισσότερο χρήμα από ότι διαθέτει σε καταθέσεις (να δημιουργεί χρήμα ουσιαστικά...). Αλλά στη σελίδα 284 στην παράγραφο 2, υπάρχει ολόκληρη παράγραφος όπου ο Samuelson μας λέει υπεύθυνα και εισαγωγικά ότι σοβαρή ομάδα οικονομολόγων υποστηρίζει ότι το μόνο έντιμο και συνταγματικά επιτρεπτό τραπεζικό σύστημα είναι οι Τράπεζες να μην δημιουργούν προς ίδιον όφελος χρήμα, αλλά να έχουν 100% κάλυψη όλων των καταθέσεων, διότι έτσι είναι αποδεδειγμένο ότι αποφεύγεται ασφώς ο πληθωρισμός σε περιόδους οικονομικής ανόδου, ενώ σε περιόδους οικονομικής πτώσης αποφεύγονται οι πτωχεύσεις και η υποαπασχόληση.

Αλλαγή: Στον Samuelson-Nordhaus του 2000, περιγράφεται πάλι το σενάριο του **πολλαπλασιαστή χρήματος**, αλλά τώρα μας αποδεικνύει ότι μέσω διαδοχικών τραπεζικών πράξεων αυτός στην εποχή μας έχει πάρει τιμή 10! Τον ορίζει, στον τόμο Β', στη σελίδα 259 και σημείο 11, ως τον λόγο μεταβολής του χρήματος προς τη μεταβολή των αποθεματικών. Δηλαδή τώρα μία Τράπεζα μπορεί να κυκλοφορεί δέκα φορές περισσότερο χρήμα από ότι είναι οι καταθέσεις που της έχουν εμπιστευτεί οι πολίτες!

Στην προηγούμενη όμως ακριβώς σελίδα 258

Χαρτονόμισμα χιλίων δραχμών. Η φράση «πληρωτέα επί τη εμφανίσει» σημαίνει στην πραγματικότητα ότι αν ο κάτοχος προσκόμιζε το χαρτονόμισμα στην Τράπεζα της Ελλάδος μπορούσε να πάρει το αντίτιμό της αξίας του σε χρυσό. Αυτό σήμαινε επί πλέον ότι η Τράπεζα ήταν ανά πάσα στιγμή σε θέση να ανταλλάξει με χρυσό όλα τα ελληνικά χαρτονομίσματα που κυκλοφορούσαν, αν οι κάτοχοί τους τα προσκόμιζαν στα ταμεία της; Όχι ακριβώς!

Στις περασμένες δεκαετίες η Τράπεζα είχε το δικαίωμα να κυκλοφορεί 5 φορές περισσότερο χρήμα από το αποθεματικό της. Σήμερα ο συντελεστής 5 έχει γίνει 10... και αυξάνει συνεχώς ανά 7ετία περίπου. Αυτό κρύβεται επιμελώς από τα νέα οικονομικά βιβλία και σε λίγο καιρό θα αποτελεί μυστική γνώση, προστιθέμενη μόνο στους «λίγους» που κατευθύνουν τις τύχες των λαών... Αυτός είναι και ο αληθινός λόγος που τα νέα χαρτονομίσματα δεν φέρουν τέτοιες «επικίνδυνες» φράσεις...

και σημείο 9, μας λέει ότι οι Τράπεζες δεν μπορούν να έχουν 100% κάλυψη των καταθέσεων σε αποθεματικά, διότι δεν θα υπήρχε δημιουργία νέου χρήματος όταν εισέρρεαν στο σύστημα νέα αποθεματικά από την κεντρική Τράπεζα. Δεν μας λέει όμως από πού θα βρει ή θα αντλήσει η κεντρική Τράπεζα τα νέα αποθεματικά. Δηλαδή υπάρχει μια λογική ανακολουθία που ουσιαστικά καταργεί το προς απόδειξη.

ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ Η ΚΟΠΗ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

Εξήγηση: Είναι παγκοσμίως γνωστό και παραδεκτό ότι η γένεση κάθε κεντρικής Τράπεζας, κατά τη διάρκεια της αρχικής οργάνωσης του κάθε κράτους, συνοδεύτηκε με σωρεία προσπαθειών και ενεργειών της προς την εκάστοτε κεντρική πολιτική εξουσία όπου με βάση τις

πράξεις ανταλλαγής και αποθήκευσης χρυσού των πολιτών, κατόρθωσε να εξαγοράσει την αρχική κρατική νομοθεσία προς όφελός της. Με βάση αυτήν την αρχική επιτυχία, θεμελίωσε σταδιακά το δικαίωμα να αποθεματοποιεί φυσικές αξίες και να κόβει χρήμα, το οποίο αντιστοιχούσε στον υποτιθέμενο αποθεματοποιημένο χρυσό, στους τίτλους και τα άλλα ευγενή μέταλλα, όπως το ασήμι, που έφερναν οι καταθέτες είτε για φύλαξη είτε για ενδιάμεσες εμπορικές πράξεις ανταλλακτικής μορφής.

Τη δυνατότητα αυτή που απέκτησε η κάθε Κεντρική Τράπεζα, να αποθεματοποιεί φυσικό πλούτο και να εκδίδει αξίες με αντίκρουσμα χρήματος ή άλλων χάρτινων τίτλων, έπρεπε να τη διαθέτει και αυτή με τη σειρά της σε αναπτυξιακές και παραγωγικές επενδύσεις, όπως και όλοι οι πολίτες, που δινοντάς της τον χρυσό τους, έπαιρναν χρήματα ή επιταγές ή αξιόγραφα για να εξαγοράσουν γη, εργασία ή πρώτες ύλες. Αντ' αυτού όμως η κάθε Κεντρική Τράπεζα αποφάσισε να χρησιμοποιήσει τη δυνατότητα αυτή για να δημιουργήσει πολλές υπο-Τράπεζες με προίκα μέρος του αρχικού αποθεματικού και σκοπό την παρασιτική δράση του τοκοφόρου δανεισμού!

Αυτές τώρα οι υποτράπεζες αρχίζουν να δανείζουν χρήμα σε ποσότητα κ-φορές μεγαλύτερη από το αντίκρουσμα της αποθεματοποιημένης τους μερίδας στην Κεντρική Τράπεζα.

Αυτήν όμως τώρα την αντιουσιαστική αλλά ανεκτή κατά Samuelson, «εξυπηρέτηση», τη χρεώνουν σε χρήμα. Οι Τράπεζες δηλαδή ζητούν την επιστροφή του δανεισθέντος χρήματος -το οποίο ούτε υπάρχει αλλά και ούτε είναι δικό τους- με τόκο!

Προσέξτε: πάντα στηριζόμενες στο γεγονός ότι ποτέ όλοι μαζί οι καταθέτες δεν θα αποσύρουν τις καταθέσεις τους, πολλαπλασίασαν οικονομικά τα πλούτη τους. Αυτό όμως δεν έφτανε. Έβαλαν και τόκο για να παράγουν επιπλέον χρήμα, από χρήμα που δεν υπήρξε ποτέ έτσι και αλλιώς!

Το αρχικό κεφάλαιο όμως και ο τόκος μαζί μπορούν να αντληθούν σαν φυσικό χρήμα για να επιστραφούν στην Τράπεζα, μόνο από το χρήμα που ήδη κυκλοφορεί στην αγορά, αφού κανείς άλλος πλην Κεντρικής Τράπεζας δεν κόβει και δεν έχει το δικαίωμα να κόβει χρήμα. Το βιβλίο που Ανδρεάδη που έχουμε προαναφέρει, είναι πολύ διαφωτιστικό στο θέμα της κοπής και του ελέγχου κυκλοφορίας νομισμάτων από την Τράπεζα της Αγγλίας, καθώς και των αναπόφευκτων τεχνητών προσχεδιασμένων οικονομικών κρίσεων που επροκαλούντο, για να υφαρπάζεται από καιρού εις καιρόν το φυσικό χρήμα από τους πολίτες. Όπως εξάλλου γίνεται και στις μέρες μας τακτικά, με τελευταίο το παράδειγμα του ελληνικού Χρηματιστηρίου.

Το φυσικό χρήμα (νόμισμα, επιταγές, ομόλογα, χρεώγραφα) όμως που κυκλοφορεί στην αγορά συνολικά, είναι μόνο κ-φορές εκείνο το οποίο είχε δημιουργηθεί σαν αρχικό απόθεμα. Όλοι οι τόκοι που ζητούνται, δεν έχουν καμία αναφορά σε φυσικό ή τραπεζικό χρήμα.

Το χρήμα που αντιστοιχεί στους αναμενόμε-

νους-ζητηθέντες από τον δανεισμό τόκους, δεν έχει ποτέ παραχθεί σαν αξία. Δεν έχει ποτέ «πέσει» μέσα στην αγορά και δεν κυκλοφορεί σε οποιαδήποτε μορφή!

Επομένως η συλλογή των τόκων και η απόδοση μαζί με το αρχικώς δανεισθέν κεφάλαιο πίσω στον δανειστή, δηλαδή στην Τράπεζα, θα επιφέρει στην αγορά σταδιακά απομάκρυνση από την κυκλοφορία κρίσιμων κεφαλαίων και κάποιιο τελικά ή θα χρεωκοπήσουν ή θα ξαναδανειστούν για να επιστρέψουν τα αρχικώς δανεισθέντα μαζί με τον τόκο, ή θα πουλήσουν σταθερές αξίες που είτε είχαν είτε δημιούργησαν με τα πρώτα χρήματα.

Με λίγα λόγια, αν αύριο όλοι οι πολίτες -δανεισθέντες και μη- αποφάζιζαν να επιστρέψουν στην Κεντρική Τράπεζα τα χρήματά τους και τους οφειλόμενους τόκους, το εν κυκλοφορία χρήμα δεν θα επαρκούσε, αφού οι τόκοι δεν έχουν κανενός είδους αντίκρουσμα σε κυκλοφορούν χρήμα και ούτε είχαν ποτέ από την αρχή του κάθε κύκλου δανεισμού!

Συνεπώς δημιουργείται σταδιακά, δια της συνεχούς άντλησης κεφαλαίων και τόκων, μια συνεχής και αυξανόμενη χρέωση όλων των μερών προς στο ίδιο αρχικό κέντρο χωρίς ουσιαστικά να υπάρχει κανείς προφανής λόγος! Το κέντρο αυτό χωρίς να κάνει απολύτως καμία παραγωγική εργασία, πλουτίζει εις βάρος των υπολοίπων και ιδιοποιείται σταδιακά τις σταθερές αξίες των πολιτών (ακίνητα, γη, παραγωγικές εκμετάλλευσης, τίτλους, χρυσό και άλλα πολύτιμα μέταλλα και λίθους), απλά και μόνο επειδή όλοι οι άλλοι δέχονται αδιαμαρτύρητα όχι μόνο τον τόκο, αλλά και εν πλήρει συνειδήσει επανακαταθέτουν στις Τράπεζες χρήματα που πήραν από εκείνους στους οποίους παρείχαν υπηρεσίες ή εργασία ή πρωτογενές εμπόρευμα, ψευδοπολλαπλασιάζοντας έτσι τα αποθεματικά των Τραπεζών!

Ο Samuelson λοιπόν παραλείπει σκόπιμα από την έκδοση του 2000 την αναφορά της 100% κάλυψης των αποθεματικών των Τραπεζών σε αναφορά με το κυκλοφορούν χρήμα, διότι έτσι θα συνέχιζε να δίνει τροφή για προβληματισμό σε νέες γενιές οικονομολόγων. Τότε, το πολιτικό σύστημα είχε τη δύναμη να υποχρεώσει τους «γνωστούς ακαδημαϊκούς» να γράφουν την αλήθεια. Σήμερα, αυτό δεν συμβαίνει...

Επίσης ο Samuelson στα νέα του ακαδημαϊκά βιβλία, εισάγει, πιστοποιεί και δηλώνει αυθαίρετα τον νέο πολλαπλασιαστή τραπεζικού χρήματος με τιμή 10. Πουθενά όμως δεν μας λέει γιατί και πώς προκύπτει αυτή η αλλαγή από το 1959 όπου ο πολλαπλασιαστής ήταν 5 (ο ίδιος πολλαπλασιαστής 5 υπάρχει και στα βιβλία του του 1973), σε 10 το 2000.

Απλά ο Samuelson αρνείται να παραδεχτεί και να αναφέρει ότι αν δεν είχε γίνει αυτό, δηλαδή αν οι κεντρικές Τράπεζες δεν είχαν αυξήσει την κυκλοφορία χρήματος ώστε να ανέβει ο αριθμητής του λόγου, δεν θα υπήρχε χρήμα να κυκλοφορήσει στην αγορά, αφού σταδιακά όλο το χρήμα θα είχε απορροφηθεί από την αγορά για την αποπληρωμή των τόκων των

δανείων!

Εδώ όμως πρέπει να παρατηρήσουμε ότι το σκεπτικό του Samuelson, όπως το αναφέραμε πιο πάνω, είναι απάτη και διαιώνιση συμφωνημένης απάτης! Ο Samuelson του 2000 συνοψίζοντας στον τόμο β' στη σελίδα 258 και στο σημείο 9, λέει ότι μόνο όταν εισρέουν στην αγορά αποθεματικά από την Κεντρική Τράπεζα δημιουργείται χρήμα, μέσω της αναγκαίας μη 100% αναλογίας αποθεματικών και καταθέσεων.

Η Κεντρική Τράπεζα δεν μπορεί μαγικά να δημιουργήσει από το πουθενά αποθεματικά. Θα κόψει για να ρίξει στην αγορά νέο χρήμα, που θα αντανακλά τώρα σε ό,τι έχει συλλέξει συνολικά από τους τόκους και σε ό,τι ακίνητη περιουσία έχει δημιουργήσει από τον πρώτο κύκλο κατασχέσεων, λόγω αδυναμιών πληρωμής των δανείων που είχε μοιράσει και δεν μπόρεσαν να ικανοποιηθούν. Το νέο χρήμα θα αντανακλά επίσης και στο αντίκρουσμα πραγματικών αξιών που προέκυψαν από την παραγωγή των λαών. Εξ άλλου ο ίδιος ο Samuelson το περιγράφει το θέμα σήμερα καλά και απεριφραστα στα βιβλία του: Β' τόμος, σελίδα 280: Μεταβολές στα απαιτούμενα αποθεματικά.

Επειδή όμως το χρήμα που κόβει η Κεντρική Τράπεζα, ουσιαστικά το δανείζει πάλι στο κράτος και τις κυβερνήσεις που έχουν την ανάγκη, τελικά η μέθοδος αυτή δρα πολλαπλασιαστικά επί των κρατικών χρεών.

Εάν οι Κεντρικές Τράπεζες δεν κόψουν αυτό το χρήμα και προφασιστούν λόγους που με τη βοήθεια «αγορασμένων υπουργών» μπορούν να δικαιολογήσουν πολιτικά αν χρειαστεί, σταδιακά θα περιορίζεται η κυκλοφορία χρήματος και θα επέλθει κραχ. Πράγμα που ακόμα σήμερα δεν το θέλουν, διότι ξέρουν ότι θα κυνηγηθούν από την πολιτική εξουσία και τους λαούς που πιέζουν, σε παγκόσμιο επίπεδο.

Έτσι λοιπόν είναι αναμενόμενο, γι' αυτόν και μόνο τον λόγο, ο πολλαπλασιαστής τραπεζικού χρήματος να βαίνει συνεχώς αυξανόμενος περίπου ανά 7-ετία, μέχρι το σημείο όπου η δύναμη της κάθε τοπικής πολιτικής εξουσίας να είναι ανίσχυρη -λόγω είτε υπερχρέωσης είτε πολυγεωγραφικής εξάπλωσης του τραπεζικού κέντρου- να τιθασεύσει το τραπεζικό κεφάλαιο. Τότε, εάν μια μεγάλη γεωγραφική περιοχή, ένα ή περισσότερα κράτη, βρεθούν υπερχρεωμένα, η όποια Κεντρική Τράπεζα θα μπορεί να μεταβιβάσει τα χρέη σε μεγαλύτερες Τράπεζες ή άλλα κράτη και άμεσα θα υπάρξει σχέση υποτέλειας. Κάτι ανάλογο με αυτό που βλέπουμε να συμβαίνει σήμερα.

Η Τράπεζα λοιπόν έχει όχι μόνο το δικαίωμα να κυκλοφορεί φυσική αξία χρήματος σε ύψος τουλάχιστον 10 φορές μεγαλύτερο από τα αποθεματικά που έχει και που υποτίθεται ότι ελέγχονται από την κεντρική πολιτική εξουσία... Επί πλέον μπορεί να ρυθμίζει και τα επιτόκια κατά το δοκούν, για να κάνει είτε άμεσο έλεγχο στην πολιτική εξουσία, αφού ανεβάζοντας τα επιτόκια ρίχνει την ανάπτυξη και άρα δημιουργεί ανεργία και δυσάρεσκεια, είτε έμμεσα, αφού ρίχνοντας τα επιτόκια μαζεύει είτε από τα χρηματιστήρια που τα ανεβάζει και τα «πατώνει»

στη συνέχεια, είτε από τα δάνεια που αυξάνουν και στη συνέχεια πνίγουν τον κόσμο.

Σε μελέτη που βρίσκεται σε εξέλιξη και θα δημοσιευτεί σύντομα, εμφανίζεται με Συντελεστή Συσχέτισης που αγγίζει το 87%(!), η αναμφισβήτητη συσχέτιση των Εθνικών Δημοσίων Χρεών διαφόρων κρατών –των Η.Π.Α. συμπεριλαμβανομένων– με την αύξηση του συντελεστή κυκλοφορίας τραπεζικού χρήματος. Δηλαδή την αύξηση του γνωστού *Πολλαπλασιαστή Χρήματος*. Αυτό από μόνο του λέει πολλά και δυστυχώς προοιωνίζει τεράστιο και παγκόσμιο οικονομικό κραχ, γύρω στο 2008-2010.

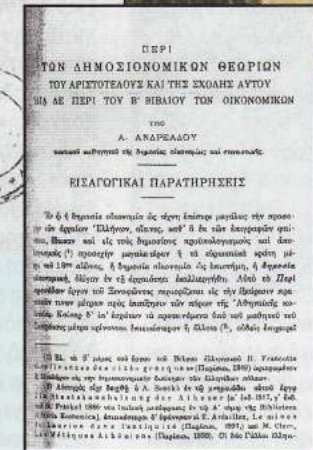
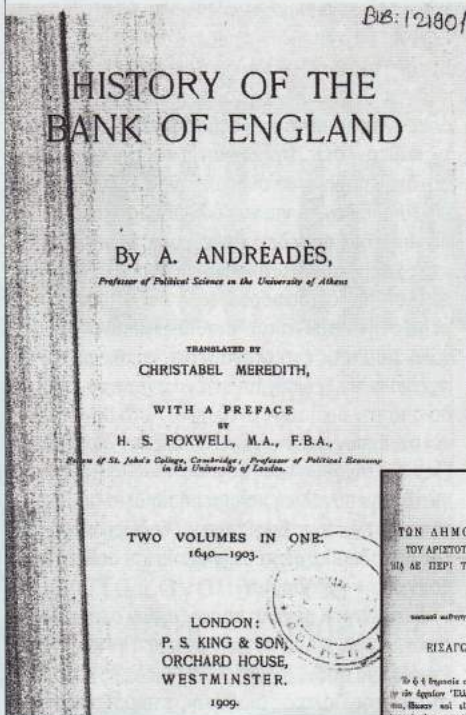
Εκεί οδηγεί ο τόκος, που ο... θεός τους τους «υποχρεώνει» να επιβάλλουν στις χώρες που «εισεέρχονται για να κατακτήσουν».

Για όλα αυτά που προαναφέραμε, δυστυχώς στα βιβλία του Samuelson που διδάσκονται οι φοιτητές μας ως ευαγγέλια της οικονομίας σήμερα, **δεν υπάρχει καμία αναφορά!** Η πολιτική εξουσία, λόγω εξάρτησης, δεν μπορεί να αντιδράσει στις απαλειφές των σχετικών εδαφίων που υπήρχαν στις αρχικές εκδόσεις των βιβλίων. Παλαιότερα όμως, όταν τα πολιτικά συστήματα ήταν ισχυρά και με ροπή προς την κοινωμία και όχι τις Τράπεζες, ποιος θα τολμούσε να κρύψει αυτές τις αλήθειες; Γι' αυτό και υπάρχουν οι σαφείς αναφορές, που επισημάναμε στην αρχή, στα παλαιότερα βιβλία. Γι' αυτό μην πετάτε ποτέ τα παλαιά βιβλία οικονομίας, ιστορίας, φυσικής και χημείας. Κάποια μέρα ίσως αποδειχτούν φοβερά όπλα επιβίωσης!

Τελειώνοντας, θα αναφέρουμε ότι μόνο στο βιβλίο του Samuelson του 1959, γίνεται εκτεταμένη αναφορά στις ειδικές σειρές χαρτονομισμάτων που κυκλοφορούσαν έως και λίγα χρόνια μετά την εποχή του 1959. Δολάρια αργυρά μεταλλικά και χαρτονομίσματα του ενός δολαρίου με αναγραφή της πρότασης «ενδεικτικό αργύρου», πράγμα που εσήμαινε ότι όποιος το εκατέθετε πίσω στην Τράπεζα, ελάμβανε μεταλλικό άργυρο αντίστοιχης ποσότητας. Επίσης κυκλοφορούσαν χαρτονομίσματα 10 και 20 δολαρίων πράσινα από τη μια πλευρά και χρυσοπορτοκαλόχρα από την άλλη, τα οποία όποιος τα είχε, μπορούσε να τα ανταλλάξει με χρυσό από το θησαυροφυλάκιο των ΗΠΑ.

Σύντομα αυτά καταργήθηκαν, έτσι ώστε να μην υπάρχει αντανάκλαση του κυκλοφορούντος χαρτονομίσματος σε σταθερές αξίες χρυσού ή αργύρου και η δυνατότητα του πολίτη να προστατεύσει τα χρήματά του.

Το σύστημα όμως –δηλαδή η FED στο Μπρέτον Γουντς– κράτησε για λογαριασμό του το αποκλειστικό δικαίωμα να αντιστοιχεί σε χρυσό το ποσό του δολαρίου που κυκλοφορεί και ταυτόχρονα υποχρέωσε και τις άλλες χώρες να «δεθούν» στο δολάριο και έμμεσα στο απόθεμα χρυσού των ΗΠΑ. Ουσιαστικά δηλαδή στα αποθέματα της Ομοσπονδιακής Τράπεζας των Η.Π.Α. που υπάρχει και λειτουργεί ως απόλυτα ανεξάρτητος οργανισμός και μακριά από οποιασδήποτε μορφής κρατική ή πολιτική παρέμβαση, και σε απ' ευθείας αναντιστοιχία με το Σύνταγμα των Η.Π.Α.!

Ο μεγάλος Έλληνας ακαδημαϊκός, οικονομολόγος, νομικός, συγγραφέας και καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας, Ανδρέας Ανδρεάδης (Κέρκυρα 1876 - Αθήνα 1935). Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης ως

Σήμερα, στις καθημερινές τραπεζικές συναλλαγές και τις διατραπεζικές αντιστοιχίες, οι κρατικοί έλεγχοι έχουν πάψει εντελώς. Το άυλο χρήμα δεν είναι πλέον δυνατόν να ελεγχθεί από κανέναν τοπικό μηχανισμό ελέγχου. Αρκούν ένα με δύο ηλεκτρονικά transaction, για να εξαφανισουν κάθε ημερησίως κινούμενο ίχνος που αφορά σε παράνομη τραπεζική πράξη. Ωστόσο η δυνατότητα που έχει ο καταναλωτής να αποσύρει όλες του τις καταθέσεις δια μιας ενέργειας και να ρευστοποιήσει όλα τα ενδεχόμενα αποθέματά του από μη σταθερές αξίες όπως είναι τα ομόλογα και οι τίτλοι, υποστηρίζεται ότι είναι και παραμένει πάντα το υπέρτατο όπλο ολοκληρωτικού καταποντισμού του φαύλου τοκοφόρου τραπεζικού συστήματος.

Η μεσαιωνική αιμοβόρα φεουδαρχία, δια του Διαφωτισμού μετεβλήθη σε πεφωτισμένη δέσποτο-μοναρχία. Στη συνέχεια εξελίχθηκε σε αστική δημοκρατία διαφόρων μοντέλων και εκδοχών και από εκεί δια του περάσματος στην οικονομική παγκοσμιοποίηση, με μια μικρή τεχνητή καθυστέρηση λόγω προλεταριακοδιθιστικών ονειρώξεων, βαίνει ολοταχώς σε μια αναβαθισμένη παγκόσμια ολιγαρχία. Τα χαρακτηριστικά της είναι εκείνα της απόλυτης δικτατορίας, αφού η οικονομική ελευθερία των λαών ρυθμίζεται πλέον από τις δύο παγκόσμιες Τράπεζες. Σε όλη αυτή την διαδρομή, αυτοί που πάντα ευρίσκοντο παντού και ήλεγχον τα πάντα, ήταν οι αντίστοιχοι Ντούζενμπεργκ και Γκρίνσπαν του καιρού μας.

Το μεγάλο κόλπο του εβραιοτραπεζικού εγκατεστημένου, συνιστάται στη δια των συστηματικών προσχεδιασμένων περιοδικών κρίσεων, να μεταβιβάζονται οι σταθερών αξιών περιουσίες των λαών -γη, χρύσος, μονάδες παραγωγής πρώτων και βασικών υλών στις κεντρικές

σκεφτούμε ότι στην εποχή του θεωρούμετο μεγαλύτερου κύρους από ότι ο μεταγενέστερός του, Ξ. Ζολώτας! Τα βιβλία του αποτέλεσαν σημεία αναφοράς και ειδικά αυτό που πραγματεύεται την Ιστορία της Τραπεζής της Αγγλίας (στη φωτο το εξώφυλλο της αγγλικής μετάφρασης του 1909), θεωρείται κορυφαία εργασία. Στην τρίτη φωτογραφία, η πρώτη σελίδα της εργασίας του για τις δημοσιονομικές θεωρίες του Αριστοτέλη.

Τα αποκλειστικά στοιχεία και οι πληροφορίες που παραθέτει ο Ανδρεάδης προέρχονται βέβαια από τις παραπάνω ιδιότητές του, όμως δεν πρέπει να παραλείψουμε και μία άλλη, εξίσου σημαντική: Ο Ανδρέας Ανδρεάδης υπήρξε Τέκτων 33ου βαθμού και «Μέγας Ρήτωρ» της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος...

Τράπεζες και άρα τα ανεξάρτητα κράτη της γης, σε long term, να χάσουν την ίδια τους την εδαφική και παραγωγική αυτοδυναμία. Το σχέδιο είναι μεγάλο, μακρόπνοο και αυτοί σίγουρα δεν βιάζονται. Γιατί άλλωστε να βιαστούν αφού όλοι περνάνε βασιλικά σε κάθε χρονική φάση του σχεδίου, ανεξαρτήτως της εποχής, των πολιτικών συστημάτων και των μέσων...

Το αστέιο της υπόθεσης είναι ότι οι καταθέτες, ουσιαστικά δανείζουν τις Τράπεζες, τοποθετώντας τις καταθέσεις τους σε αυτές, αυξά-

γοντας έτσι τα αποθεματικά των Τραπεζών, αλλά αυτά που παίρνουν δια μέσου των επιτοκίων καταθέσεων είναι σκόνη σε σχέση με το τι εισπράτουν οι Τράπεζες από τα δάνεια και τους αντίστοιχους τόκους, που χορηγούν οι ίδιες.

Το πώς σήμερα οι κυβερνήσεις μπορούν να απεξαρτηθούν άμεσα από τον οιονεί θανάσιμο εναγκαλισμό των «χρεών» τους, και το πώς οι λαοί μπορούν να χειραφετηθούν, οικονομικά αρχικά και στη συνέχεια δημιουργικά και πνευματικά, θα είναι θέμα μιας άλλης ανάλυσης. Μιας ανάλυσης που θα μας πάει πίσω στον Ιωάννη Καποδίστρια, στην δολοφονία του όταν αποφάσισε να «κόψει» Ελληνικό νόμισμα και στον υπέρογο αμέσως μετά δανεισμό της Ελλάδας, 500.000 χρυσών λιρών, από την Τράπεζα της Αγγλίας, που μόλις το 1959 καταφέραμε να εξοφλήσουμε και να αναπνεύσουμε κάπως...

Μελετώντας την πιο πρόσφατη πορεία της πατρίδας μας, βλέπουμε ότι υπήρξε διάστημα ανάπτυξης -1956 με 1987- με άξονα τις σταθερές αξίες όπως γη, κτίσματα, μονάδες βασικής και πρωτογενούς παραγωγής, που όμως σήμερα έχει εντελώς παγώσει και η Ελλάδα έχει μεταβληθεί σε ένα απέραντο δανειοληπτικό κέντρο και σε μια χώρα υπηρεσιών. Αυτή η κατάσταση, προοδευτικά αυξάνει το «επίσημο χρέος» της Ελλάδας, αλλά κανείς δεν μας λέει σε ποιόν. Το γελοίο και τραγικό συγχρόνως της υπόθεσης, είναι ότι το ίδιο συμβαίνει σε όλες τις χώρες του κόσμου, μηδέν των ΗΠΑ εξαιρουμένων. **Μα σε ποιούς τέλος πάντων όλες αυτές οι**

χώρες είναι χρεωμένες; Μα φυσικά στο ίδιο το κέντρο. Στην Διεθνή Τράπεζα, μέσα από τις διαδρομές των επιμέρους κεντρικών.

Φυσικά, τα στελέχη και οι επιστήμονες που ασκούν την οικονομική στα τραπεζικά ιδρύματα, τις κυβερνήσεις, την κοινωνία και την εκπαίδευση, δεν μπορούν να συλλάβουν την μεγάλη εικόνα. Πληρώνονται για να είναι αποδοτικοί και εφευρετικοί στην διαχείριση μιας Τράπεζας ή ενός χρηματοπιστωτικού ιδρύματος και την αύξηση της κερδοφορίας των. Δεν μπορούν, μέσα στην νιρβάνα των μισθών και των «ευθυνών» που τους έχουν αναθέσει, να σκεφτούν το σχέδιο που εξελίσσεται σε ένα ανώτερο επίπεδο από την δική τους αντίληψη. Αυτό δεν σημαίνει ότι έχουν προσκυνήσει. **Απλά δεν διαθέτουν** (δεν εξετάζουμε τους λόγους προς το παρόν γιατί), **την συνολική πολυμερή παιδεία που απαιτείται για να τους βοηθήσει να δουν το σκηνικό της υπερδομής, μέσα στην οποία και οι ίδιοι παίζουν δικήν κομπάρσων.**

Αυτή είναι η μεγάλη επιτυχία των σχεδιαστών. Χωρίς καμία συνομωσία, με την κλασική έννοια του όρου, οι πιστοί στις διδαχές και προταγές της Παλαιάς Διαθήκης ετοιμάζουν μια απέραντη παγκόσμια δικτατορία. Με μοναδική βάση ένα αμετακίνητο και καλά προδιαγεγραμμένο από πάντα σκοπό, εξουδετερώνουν σε μεγάλο βαθμό τις αφόρητες πιέσεις που το σχέδιό τους ασκεί **στην** λαών της γης, μέσα από την καλλιέργεια μιας τυφλής θρησκευτικής και μεταφυσικά λυτρωτικής πίστης. Είτε λέγεται

χριστιανική, είτε ιουδαϊκή, είτε ισλαμική, το εμπόριο αυτής της πίστης, διασφαλίζει την απέραντη εμπιστοσύνη των σκλάβων σε μια απάνθρωπη και αισχρή οικονομοκρατία.

Οι λαοί όμως έχουν αρχίσει ήδη να το δηλώνουν ξεκάθαρα. Εάν αυτό συνεχιστεί, τότε η μερίδα των σχεδιαστών θα βρεθούν σύντομα αντιμέτωποι με μια απέραντη θάλασσα πολιτών της γης, οι οποίοι θα αναγκαστούν να τους λυώσουν, καθώς στην αδιαπραγμάτευτη πορεία του ελεύθερου και νοήμονος ανθρώπινου γένους προς τα εμπρός, τίποτα και κανείς ποτέ δεν έχει κατορθώσει να σταθεί εμπόδιο. **TM**

Βιβλιογραφία

- 1) Β Οικονομικών, Αριστοτέλης, Εκδόσεις ΚΑΚΤΟΣ 2) Αριστοτέλους Οικονομικά, Δ. Κιούσης, Αθήνα 1951 3) Η συμβολή του έργου του Αριστοτέλους Οικονομικά, επί της οικονομικής σκέψης των νεώτερων χρόνων, Χρήστος Μπάλογλου, ΑΡΧΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ - VI 2, 1995 4) ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ, Samuelson, 1959, Εκδόσεις Παπαζήση 5) ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ, Samuelson - Nordhaus, 2000, Εκδόσεις Παπαζήση 6) Διαλέξεις του Δρ. Παναγιώτη Παπά : «Επιστήμη χωρίς Λογοκρισία» 7) Επιστημονική Επετηρίς Π. Αθηνών 1915, Τόμος ΙΙ. Αμδρεάδης Ανδρέας 8) History of the Bank of England, A. Andreadis, London 1909 9) Παλαιά Διαθήκη, επίσημη έκδοση της Εκκλησίας της Ελλάδος 10) ESSAYS IN ECONOMICS, Andreas G. Papandreou, NEA SYNORA - A. A. LIVANI, Athens 1993 11) Το Lexus και η Ελιά, Εκδόσεις Ωκεανίδα 12) Περιοδικό ΑΡΔΗΝ, Τεύχος 42, Ιούνιος 2003 13) On Line αρχείο της Αθηναϊκής Εφημερίδας ΤΑ ΝΕΑ 14) Γενική θεωρία της απασχόλησης του τόκου και του χρήματος, John Maynard Keynes, Εκδόσεις Παπαζήση 2001

Σήμερα που η εποχή απαιτεί μια διαφορετική άποψη από αυτή που προσφέρει η "συνηθισμένη" ενημέρωση

INNERNET.GR

η ελληνική πύλη της Αναζήτησης

Συνδεθείτε με όλους τους εκδοτικούς οίκους, τα περιοδικά και τους διαδικτυακούς τόπους του χώρου της αναζήτησης
• ανακαλύψτε τα Αρχεία της Γνώσης • ενημερωθείτε για τις πιο ενδιαφέρουσες εκδηλώσεις και πολιτιστικά δρώμενα
• πληροφορηθείτε για θέματα υγείας και εναλλακτικής θεραπείας

Αυτόν τον μήνα: Διαβάστε το αποκαλυπτικό άρθρο του Χρήστου Μόρφου «Τα χημικά όπλα, οι μπίζνες και η ηθική των θυτών». Μόνο στο innernet.gr!

Και όπως πάντα:

Θεαμαπάτες και Δικτυώματα, κάθε Τετάρτη από το Χρήστο Μόρφο και Ελεύθεροι Πολιορκημένοι, κάθε Παρασκευή από τον Λεωνίδα Αποσκίτη

innernet forum: πάνω από **84.000** μηνύματα ελεύθερης έκφρασης και δημιουργικότητας. Από τις θρησκείες μέχρι την Τέχνη, από το σχολιασμό της επικαιρότητας και της πολιτικής μέχρι την εναλλακτική επιστήμη, από τις παλαιότερες παραδόσεις μέχρι τα πιο σύγχρονα φιλοσοφικά ρεύματα, όλα συζητούνται ανοιχτά μέσα στην **πρώτη και μεγαλύτερη ηλεκτρονική ελληνική κοινότητα αναζητητών**, το innernet forum.